

„Nová Armentroutovej kniha zo série Lux je strhujúca jazda od začiatku do konca... udrží si vašu plnú pozornosť a budete prosiť, aby sa nikdy neskončila!“

- Romance Times Top výber

DRUHÁ KNIHA SÉRIE LUX

ONYX

Všetko bude jinak...

#1 AUTORKA BESTSELLEROV

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

ÓNYX

DRUHÁ KNIHA
SÉRIE LUX

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: ONYX: A LUX NOVEL. Book Two. (Entangled Publishing, LLC, 2012) preložila Terézia Michalková

Translation © 2019 by Terézia Michalková
Zodpovedná redaktorka: Jela Krajčovič

Jazyková korektúra: Zuzana Pučeková

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout. First published in the United States under title ONYX: A Lux Novel. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Slovak edition © 2019 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr, s.r.o., Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Keke
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-53-1
EAN 9788089761531

Mená, charaktery, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Pre informáciu vzhľadom na vedľajšie práva kontaktujte vydavateľa.

Autorka potvrdzuje tieto copyrighty a ochranné známky nasledujúcich slov spomenutých v tomto románovom diele: TLC, Foodland, Dress Barn, ET, Star Wars, Wrong Turn, Syfy, Mini Hershey, Kit Kats, Starbusts, Nerds, Smarties, Snickers, Skittles, Scary Movie, Scream, Halloween, Tater Tots.

*Venujem všetkým milovníkom kníh
a knižným blogerom – menším či väčším.*

KAPITOLA 1

Daemon Black si sadol za mňa a o chvíľu som cítila, ako ma perom štychá pod lopatkou. Neubehlo ani desať sekúnd. Otočila som sa na stoličke a omámila ma jedinečná vôňa, ktorá nemohla patriť nikomu inému.

Odtiahol ruku a modrým vrchnáčikom pera si poklepkal po kútiku pier. Tie pery som veľmi dobre poznala. „Dobré ráno, mačiatko.“

Donútila som sa pozrieť mu do očí. Boli svetlozelené ako stonka čerstvo odtrhutej ruže. „Dobré ráno, Daemon.“

Naklonil hlavu a neposlušné tmavé vlasy mu spadli do čela. „Nezabúdaj, že dnes máme plány.“

„Neviem sa dočkať,“ odvetila som sucho.

Ako sa ku mne Daemon naklonil, tmavý sveter mu tesnejšie obopol široké plecia. Oprel sa o lavicu. V triede bolo také ticho, že som počula, ako moje kamarátky Carissa a Lesa dýchajú a cítila som pohľady celej triedy. Jeden kútik úst sa mu skrivil, akoby sa potajomky smial.

To ticho začínalo byť ťaživé. „Čo?“

„Musíme niečo urobiť s tvou stopou.“ Povedal to potichu, aby som ho počula len ja. Vďaka bohu. Nemala som chuť os-tatným vysvetľovať, čo stopa znamená. *No, viete, je to niečo ako pozostatok mimozemskej sily, ktorý sa prenesie na človeka a rozsvieti ho ako vianočný stromček. Máte záujem?*

Jasné.

Zdvihla som pero a rozmýšľala som, že ho s ním štuchnem. „Hej, to mi došlo.“

„A mám skvelý nápad, ako to urobiť.“

Tušila som, čo myslí tým „skvelým nápadom“. Ja. On. Sex. Usmiala som sa a zeleň v jeho očiach sa prehĺbila.

„Pozdáva sa ti to?“ zamumlal a zrakom prešiel na moje pery.

Telom mi presvišťalo vzrušenie a musela som si pripomenúť, že jeho správanie nemá nič spoločné so mnou, ale s mimozem-ským kúzlom. Odkedy ma Daemon po bitke s Arumom vylie-čil, boli sme prepojení, a hoci preňho to bol dostatočný dôvod na to, aby sme sa dali dokopy, pre mňa nie.

Nebolo to *ozajstné*.

Chcela som zažiť to, čo k sebe cítili moji rodičia. Nehynúcu lásku. Silnú. Pravdivú. Šialené mimozemské puto na mňa veru nezaberie.

„V tomto živote nie, môj zlatý.“

„Je zbytočné odporovať, mačiatko.“

„Je zbytočné snažiť sa.“

„To sa uvidí.“

Prevrátila som oči a otočila sa k tabuli. Daemon bol, samo-zrejme, fešák, ale človek ho mal niekedy chuť prizabiť, takže to strácalo čaro. Hoci nie vždy. Náš storočný učiteľ matiky sa došuchtal do triedy, stískal hrubý štós papierov a čakal, kým zazvoní.

Daemon ma štuchol perom. Zase.

Zaľala som päste a uvažovala som, či ho odignorovať. No to by nemalo význam. Len by v tom pokračoval. Otočila som sa a pozrela naňho.

„Čo, Daemon?“

Pohol sa rýchlejšie, ako keď človeka napadne kobra. S úsmevom, pri ktorom mi stiahlo žalúdok, ma pohladil po líci a z vlasov mi vytiahol malý kúsok páperia.

Uprene som naňho hľadela.

„Po škole...“

Keď som videla jeho zlomyseľný úsmev, predstavovala som si, na čo všetko myslí, ale rozhodla som sa, že s ním túto hru hrať nebudem. Zagúľala som očami a prudko sa odtiahla. Budem so svojimi hormónmi bojovať... a nedovolím, aby sa mi dostal pod kožu.

Zvyšok rána som za ľavým okom cítila pulzujúcu bolesť, ktorú som pripisovala Daemonovi.

Kým však nadišiel čas obeda, mala som pocit, akoby ma niekto z celej sily udrel do hlavy.

Ako som sedela v jedálni, kde vládol neutíchajúci ruch a cítila som, ako sa vo vzduchu miesi smrad dezinfekčného prostriedku a spáleného jedla, mala som chuť vybehnúť z miestnosti.

„Budeš to jesť?“ Dee Blacková ukazovala na nedotknutý cottage cheese a ananás.

Pokrútila som hlavou, posunula jej tácku, a keď začala jesť, naplo ma.

„Ty by si bola schopná zjesť aj celý futbalový tím.“ Lesa sledovala Dee, ako je, a v tmavých očiach sa jej zračila závišť. Nedivila som sa jej. Raz som bola svedkom toho, ako Dee na posedenie zjedla celý balíček sušienok Oreo. „Ako to robíš?“

Dee pokrčila elegantnými plecami. „Asi mám rýchly metabolizmus.“

„Čo ste robili tento víkend?“ spýtala sa Carissa, keď si so zamračeným výrazom utierala sklíčka okuliarov do rukáva. „Ja som vyplňala prihlášky na výšku.“

„Ja som sa celý víkend venovala Chadovi,“ odvetila Lesa s úškrnom.

Obe sa pozreli na mňa a Dee, a čakali, čo povieme. Mala som tušenie, že rozprávať im o tom, ako som zabila psychicky narušeného mimozemšťana a sama skoro zomrela, by asi nebol najlepší nápad.

„Pozerali sme stupidne filmy,“ povedala Dee, nepatrne sa na mňa usmiala a zahrnula si lesklú čiernu kučeru za ucho. „Bola to celkom nuda.“

Lesá si odfrkla. „Vy vždy robíte niečo nudné.“

Chcela som sa usmiať, ale odrazu ma začalo niečo páliť v zadu na krku. Rozhovor, ktorý pokračoval, som už nevnímala. Až o niekoľko sekúnd som zaregistrovala, ako si vedľa mňa sadol Daemon. Položil pred mňa plastový pohár s malinovým kokteilom – mala som ho najradšej. Bola som šokovaná, že mi Daemon len tak niečo priniesol, nieto ešte moju obľúbenú pochúťku. Natiahla som sa za pohárom, nechtiac som sa dotkla jeho ruky a zacítila som na pokožke záchvev vzrušenia.

Rýchlo som ruku odtiahla a trochu si odčila. Mňam. Možno mi to pomôže na žalúdok. A možno by som si vedela zvyknúť na nového, štedrého Daemona. Je oveľa lepší ako kretén, ktorého poznám. „Ďakujem.“

Odpovedal mi úsmevom.

„Nám si nepriniesol?“ zavtipkovala Lesa.

Daemon sa zasmial. „Slúžim iba jednej konkrétnej osobe.“

Líca mi zalial rumenec a odtiahla som si od neho stoličku. „O žiadne tvoje služby nemám záujem.“

Naklonil sa ku mne a znovu bol pri mne bližšie, ako som chcela. „Zatial?“

„Daemon, aj ja tu sedím,“ mračila sa Dee. „Chceš, aby som stratila chuť do jedla?“

„Akoby to vôbec bolo možné,“ odsekla Lesa a prevrátila oči.

Daemon si z tašky vybral sendvič. Jedine on si mohol dovoliť vynechať vyučovaciu hodinu, zájsť si po obed a nezostať po škole. Bol skrátka... *výnimočný*. Všetky dievčatá v jedál-

ni, okrem jeho sestry, naňho zízali. Dokonca aj zopár chalanov.

Ponúkol sestre ovsenú sušienku.

„Nemali by sme začať plánovať?“ spýtala sa Carissa a na líkach sa jej objavili dva červené fľaky.

„Jasné,“ odvetila Dee a usmiala sa na Lesu. „Veľké plány.“

Utrela som si vlhké spotené čelo. „Aké plány?“

„S Dee sme sa na angličtine bavili o tom, že by sme budúci týždeň usporiadali párty,“ vysvetľovala Carissa. „Chceme, aby to bolo niečo...“

„Veľkolepé,“ doplnila ju Lesa.

„Komorné,“ opravila ju Carissa a zazrela na ňu. „Pozvali by sme len zopár ľudí.“

Dee prikývla a v jasných zelených očiach sa jej zračilo nadšenie. „Naši budú v piatok mimo mesta, takže sa to dokonale hodí.“

Letmo som sa pozrela na Daemona. Žmurkol na mňa a moje hlúpe srdce mi nepatrne poskočilo.

„Je super, že vám vaši dovoľia doma usporiadať párty,“ povedala Carissa. „Naši by skolabovali, už len keby som to spomenula.“

Dee pokrčila plecami a odvrátila pohľad. „Naši sú v pohode.“

Pichlo ma pri srdci, no prinútila som sa tváriť nenútené. Bola som presvedčená, že Dee si želá viac než čokoľvek iné, aby ich rodičia boli nažive. Dokonca aj Daemon. Aspoň by nemusel na svojich pleciach niesť ťarchu zodpovednosti za celú rodinu.

Za ten čas, ktorý sme spolu strávili, som pochopila, že jeho nepríjemné správanie pramení predovšetkým zo stresu. Okrem toho sa musel vysporiadať aj s bratovou smrťou...

Po zvyšok obeda sa rozhovor niesol v duchu prípravy párty. Načasovali to celkom dobre, keďže budúcu sobotu mám narodeniny. Do piatku sa o párty nepochybne dozvie celá škola. V meste, kde je pitie alkoholu na kukuričnom poli vrcholom

piatkovej zábavy, nehrozí, aby niekto zorganizoval „komornú“ párty. Uvedomuje si to Dee vôbec?

„Ty s tým súhlasíš?“ pošepkala som Daemonovi.

Pokrčil plecami. „Nemôžem jej v tom brániť.“

Vedela som, že by to dokázal, takže očividne s tým súhlasí.

„Dáš si sušienku?“ ponúkol ma a podával mi keksík s čokoládovými kúskami.

Hoci ma stále bolelo brucho, nedokázala som odolať. „Jasné.“

Zaškľabil sa, naklonil sa ku mne, ústa mal odo mňa len niekoľko centimetrov. „Tak si ho pod' zobrat'.“

Tak si ho pod'...? Daemon si strčil polku sušienky medzi plné sexi pery.

Ach, toto snáď nemôže myslieť vážne...

Spadla mi sánka. Niekoľko dievčat v jedálni vydalo hlasný vzdych, a znelo to, akoby sa roztápali priamo na mieste, no nemala som tú odvahu sa na ne pozrieť.

Sušienka i pery boli priamo predo mnou.

Cítila som, ako mi horia líca. Všetky oči sa upierali na mňa a Daemona. Preboha. Daemon zvrátil obočie, čakal, či to urobím.

Ozvala sa Dee. „Myslím, že sa dogrciam.“

Bolo mi tak trápne, že som sa mala chuť okamžite zakopať pod čiernu zem. Čo si myslel, že urobím? Vezmem si sušienku z jeho úst, akoby sme hrali v mládeži neprístupnej verzii rozprávky *Kráska a netvor*? Pravdupovediac, v kútiku duše som to urobiť chcela, no nebola som si istá, čo to o mne vypovedá.

Daemon vzal sušienku. V očiach mu iskrilo, akoby vyhral bitku. „Čas vypršať, mačiatko.“

Zízala som naňho.

Zlomil sušienku a podal mi väčšiu časť. Vytrhla som mu ju z ruky a mala som sto chutí šmariť mu ju do ksichtu, ale boli... boli v nej čokoládové kúsky. Zjedla som ju a bola výborná.

Znovu som si odpila z kokteílu a na chrbte som zacítila nepríjemné šteklenie, akoby ma niekto sledoval. Obzrela som sa

po jedálni. Čakala som, že Daemonova mimozemská ex-priateľka bude na mňa zazerat' nenávisťným pohľadom, no Ash Thompsonová sa zhovárala s nejakým chalanom. Zvláštne. Bol to Lux? V tomto veku ich nebolo veľa, ale pochybujem, že Ash by sa pri svojej povýšenosti bola schopná usmievať na obyčajného človeka. Odlepila som pohľad od ich stola a preletela zvyšok jedálne.

Pán Garrison stál pri dverách do knižnice. Sledoval stôl plný športovcov, ktorí vytvárali zo zemiakovej kaše komplikované „umelecké diela“. Vôbec nikto sa ani zďaleka nepozeral naším smerom.

Pokrútila som hlavou a cítila som sa smiešne. Znepokojujem sa pre nič za nič. Veď Arum pravdepodobne nevpadne do školskej jedálne len tak. Asi na mňa niečo lezie. Keď som sa dotkla retiazky na krku, ruka sa mi mierne zachvela. Obsidián ma hrial na pokožke, upokojoval ma, bol poslom bezpečia. Mala by som prestať vyvádzať. Možno preto sa mi krúti hlava a cítim sa slabá.

Určite to nemá nič spoločné s chalanom, ktorý sedí vedľa mňa.

Na pošte na mňa čakalo niekoľko balíkov, no nebola som veľmi nadšená. Boli to výtlačky od ďalších knižných blogerov, ktorí mi knihy posunuli, aby som ich zrecenzovala. Mne to však bolo jedno. Jasný dôkaz toho, že na mňa lezie choroba šíalených kráv.

Cesta domov bola na nevydržanie. Ruky som mala zoslabnuté. Nedokázala som sa sústrediť. Keď som kráčala po schodoch na verandu, tisla som si balíky k telu a snažila sa ignorovať páľčivý pocit na zátylku. Nevšímala som si ani chalana, ktorý sa opieral o zábradlie.

„Nešla si zo školy rovno domov.“ V jeho hlase bolo počuť mrzutosť. Akoby bol môj zvrátený sexi osobný strážca, ktorého som si dovolila neposlúchnuť.

Voľnou rukou som vyhrabala kľúče. „Ako vidíš, musela som ísť na poštu.“ Prudko som otvorila dvere a balíky zložila na stolík v predsieni. Samozrejme, išiel za mnou, ani nečakal na pozvanie.

„Pošta mohla počkať.“ Daemon ma nasledoval dovnútra. „Čo je v tých balíkoch? Iba knihy?“

Z chladničky som si vzala pomarančový džús a povzdychla si. Ľudia, ktorí nemali radi knihy, to nikdy nepochopia. „Hej, sú v nich *iba* knihy.“

„Viem, že v okolí pravdepodobne nie sú nijakí Arumovia, ale i tak by si si mala dávať pozor. Máš na sebe stopu, ktorá ich zavedie rovno k domu. To je dôležitejšie ako knihy.“

Nie, knihy boli dôležitejšie než nejakí Arumovia. Naliala som si džús do pohára a bola som príliš unavená, aby som reagovala na to, čo povedal. Stále sme sa nenaučili slušne konverzovať. „Dáš si?“

Povzdychol si. „Jasné. Máte mlieko?“

Ukázala som na chladničku. „Poslúž si.“

„Ty si ma ponúkla. Neprinesieš mi ho?“

„Ponúkla som ti pomarančový džús,“ odvetila som a odniesla pohár k stolu. „Vybral si si mlieko. A buď potichu. Mama spí.“

Zamrmlal si niečo popod nos a nalial si do pohára mlieko. Keď si vedľa mňa sadol, všimla som si, že má na sebe čierne tepláky. Spomenula som si, čo sa stalo, keď ich mal u mňa doma naposledy. Vhupli sme na to. Hádka sa zmenila na vášnivú predohru, ktorú poznám z trápnych romantických románov. Pre spomínaný zážitok som stále nemohla spávať, hoci by som si to nikdy nepriznala.

Bolo to také vzrušujúce, že Daemonove mimozemské schopnosti vypálili väčšinu žiaroviek v dome a spálili mi počítač. Chýbal mi. Aj môj blog. Mama mi sľúbila, že mi na narodeniny kúpi nový notebook. Ešte musím počkať dva týždne...

Pohrávala som sa s pohárom so sklopeným pohľadom. „Môžem sa ťa niečo opýtať?“

„Záleží na tom čo.“

„Cítiš... niečo, keď si so mnou?“

„Myslíš niečo iné ako to, čo som cítil dnes ráno, keď som videl, ako ti to pristane v džínsoch?“

„Daemon.“ Vzdychna som si a pokúšala som sa nevšimáť si vnútorný hlas, ktorý kričal: ON SI MA VŠIMOL! „Myslím to vážne.“

Na drevenom stole dlhými prstami obkresľoval otláčené krúžky z pohárov. „Máš na mysli teplo a šteklenie na chrbte a krku?“

Nepatrne som zdvihla zrak. Na perách mu zahral jemný úsmev. „Hej, aj ty to cítiš?“

„Vždy keď si nablízku.“

„Neprekáža ti to?“

„A tebe áno?“

Nebola som si istá, čo na to povedať. Šteklenie ma predsa nebolo, ale i tak to bolo zvláštne. Prekážalo mi, čo to symbolizovalo – spojenie, o ktorom sme nič netušili. Dokonca i srdcia nám bili rovnako.

„Možno je to vedľajší účinok... vyliečenia.“ Daemon ma sledoval ponad okraj pohára. Stavím sa, že fúzy z mlieka mu pristanú. „Je ti dobre?“

Ani nie. „Prečo?“

„Vyzeráš hrozne.“

Inokedy by podobný komentár spôsobil oheň na streche, ale zmohla som sa len na to, že som položila poloprázdny pohár na stôl. „Asi na mňa niečo lezie.“

Zvraštil čelo. Daemon nevedel, aké je to byť chorý. Luxovia nebývali chorí. Nikdy. „Čo ti je?“

„Neviem. Asi mám mimozemské osýpky.“

Daemon si odfrkol. „Pochybujem. Nemôžeme si dovoliť, aby si ochorela. Musíme ísť von a zbaviť ťa stopy. Kým ju máš na sebe, tak si...“

„Ak povieš príťaž, tak ti ublížim.“ Hnev vyhnal zo žalúdka nevoľnosť. „Myslím si, že som dokázala, že to tak nie je. Odlá-

kala som Barucka z vášho domu a zabila som ho.“ Musela som sa snažiť, aby som nezvýšila hlas. „To, že som človek, neznamená, že som slabá.“

Oprel sa a zdvihol obočie. „Chcel som povedať, že kým ju máš na sebe, si v nebezpečení.“

„Aha.“ Zapýrila som sa. To mi nevyšlo. „No, ale aj tak nie som na prítlač.“

V jednom okamihu Daemon sedel pri stole a o chvíľu už kľučal pri mne. Musel nepatrne zdvihnúť zrak, aby sa mi mohol zahľadieť do očí. „Viem, že nie si slabá. Dokázala si to. A to, ako si sa cez víkend napojila na naše schopnosti? Stále nerozumiem, ako sa to stalo, ale slabá určite nie si. Nikdy si nebola.“

Fíha. Bolo náročné držať sa predsavzatia a vyhodit' si z hlavy myšlienku na to, že sme spolu, keď bol... milý a hľadel na mňa, akoby som bola posledný kúsok čokolády na svete.

To mi znovu pripomenulo, ako mi ponúkal ten prekliaty kekš s čokoládovými kúskami.

Myklo mi kútikom úst, zdalo sa, že vie, na čo myslím, a zo všetkých síl sa pokúšal neusmiať. Nemám na mysli zvyčajný úšľabok, ale skutočný úsmev. Odrazu vstal, týčil sa nado mnou. „Teraz chcem, aby si mi dokázala, že nie si slaboch. Zdvihni zadok, zbavíme ťa stopy.“

Zastonala som. „Daemon, naozaj mi nie je dobre.“

„Kat...“

„Fakt to nehovorím len z rozmaru. Je mi na vracanie.“

Založil si ruky a tričko značky Under Armour mu oboplo postavu. „Nie je bezpečné, aby si tu pobehovala, keď svietiš ako maják. Kým máš na sebe stopu, nikam nemôžeš ísť, nič nemôžeš robiť.“

Zdvihla som sa od stola a ignorovala som, ako sa mi prevracia žalúdok. „Prezlečiem sa.“

Prekvapene sa na mňa pozrel a ustúpil. „Tak ľahko sa vzdávaš?“

„Vzdávam?“ nechápavo som sa zasmiala. „Iba chcem, aby si mi zmizol z očí.“

Daemon sa zasmial. „Len si to ďalej nahováraaj, mačiatko.“

„Len ďalej užívaj ego steroidy.“

V okamihu bol predo mnou, zablokoval mi východ. Pomaly kráčal ku mne a naklonil sa. Na lícach som pocítila jeho dych a pohľady sa nám stretli. Pohl sa o kúsok bližšie, perami sa jemne dotkol môjho líca. Z hrdla sa mi vydral tlmený vzdych a nepatrne som sa k nemu naklonila.

O chvíľu sa Daemon odtiahol a samolúbo sa zachechtal. „To nebude mojím egom, mačiatko. Chod' sa obliecť.“

Dopekla!

Keď som odchádzala z kuchyne, ukázala som mu prostredník a vyšla hore. Bola som stále celá lepkavá a spotená, ibaže to nemalo nič spoločné s tým, čo sa práve stalo. Prezliekla som sa do teplákov a športového trička. Posledné, na čo som mala chuť, bol beh. Daemona však určite nebude trápiť, že sa necítim dobre.

Staral sa len o seba a o sestru.

To nie je pravda, šepkal mi zákerný, otravný hlas v hlave. No čo ak má pravdu? Vyliečil ma, hoci ma mohol nechať zomrieť. Počula som jeho myšlienky, ako ma prosil, nech ho neopúšťam.

Nech je, ako chce, musela som potlačiť nutkanie na vracanie a ísť behať. Šiesty zmysel mi napovedal, že to nedopadne dobre.

KAPITOLA 2

Vydržala som dvadsať minút.

Nezvládla som hrboľatý terén, ostrý novembrový vietor, a nepridal mi ani chalan, ktorý bežal vedľa mňa. Nechala som ho v polovici cesty k jazeru a rýchlo som kráčala späť domov. Daemon na mňa zopár razy volal, ale ignorovala som ho. Len čo som vošla do kúpeľne, začala som vracat' – kľáčala som pri záchode a z očí mi tiekli slzy. Dokonca to zobudilo aj mamu.

Vbehla do kúpeľne a držala mi vlasy. „Odkedy ti je zle, srdiečko? Niekoľko hodín, celý deň alebo len teraz?“

Mama v sebe zdravotnú sestru nezaprie. „Prerušovane celý deň,“ zastonala som a oprela si hlavu o vaňu.

Vydala zo seba znepokojený povzdych a priložila mi ruku na čelo. „Zlatko, veď celá horíš.“ Vzala uterák a namočila ho. „Mala by som zavolať do práce...“

„Nie, som v poriadku.“ Zobrala som si od nej uterák a pritlačala si ho k čelu. Bol nádherne studený. „Bude to len chrípka. Už sa cítim lepšie.“

Mama sa o mňa starala, až kým som sa nepostavila a nesprchovala sa. Prezliecť sa do pyžama mi trvalo neskutoč-

ne dlho. Keď som vlezla pod perinu, točila sa so mnou celá miestnosť, a tak som rýchlo zavrela oči a čakala, kým za mnou príde mama.

„Tu máš mobil a trochu vody.“ Oboje položila na stolík a sadla si vedľa mňa. „Otvor.“ Pootvorila som oči a videla, ako mi máva teplomerom pri tvári. Poslušne som otvorila ústa.

„Ak budeš mať vysokú teplotu, zostanem doma. Asi to bude len chrípka, ale...“

„Mhm,“ zastonala som.

Venovala mi neurčitý pohľad a čakala, kým teplomer zapípa. „Tridsaťosem tri. Daj si toto.“

Odmlčala sa a podala mi dve tabletky. Prehltla som ich bez námietok. „Nemáš až takú vysokú teplotu, ale i tak chcem, aby si zostala v posteli a odpočívala. Zavolám ti pred desiatou, dobre?“

Prikývla som a zababušila sa do periny. Nutne som sa potrebovala vyspať. Poskladala ďalší mokrý uterák a priložila mi ho k čelu. Zavrela som oči a bola som presvedčená, že mám prvé štádium nejakej zombie infekcie.

Mozog mi zahalila zvláštna hmla. Zaspala som, zobudila som sa len raz, keď mi volala mama, a potom znovu po polnoci. Pyžamo som mala celkom premočené, lepilo sa mi na horúcu pokožku. Chcela som perinu odkopať, ale všimla som si, že je na druhej strane izby a zakrýva preplnený pracovný stôl.

Keď som si sadla, obliat ma studený pot. Tlkot srdca sa mi ozýval v hlave, bilo sťažka a nepravidelne. Zdalo sa mi, že počujem dva údery naraz. Horúca a rozcitlivená koža tesne obopínala moje svalstvo. Vstala som a zakrútila sa mi hlava.

Bolo mi strašne teplo, mala som pocit, že mi horí vnútro. Bolo to, akoby sa mi všetky orgány roztopili. Jedna myšlienka narážala do druhej, nekonečný vlak plný nezmyslov. Vedela som len, že sa musím schladiť.

Dvere do haly sa otvorili dokorán, akoby ma k sebe lákali. Nevedela som, kam idem, no tackala som sa po hale a potom

dole po schodoch. Vchodové dvere boli ako maják – prísľub úľavy. Vonku je zima, a tak bude zima aj mne.

No nestačilo to.

Stála som na verande, vietor sa hral s vlhkým pyžamom a vlasmi. Nebo bolo posypané hviezdami, ktoré žiarili do tmy. Pohľad som uprela na stromy, ktoré lemovali cestu a svietili farbami. Žltá. Zlatá. Červená. Odrazu sa zmenili na tlmený odtieň hnedej.

Uvedomila som si, že sa mi to sníva.

Omámene som zišla dolu z verandy. Kúsky štrku ma pichali do chodidiel, kráčala som však ďalej za svitom mesiaca. Niekoľko ráz sa mi zdalo, že sa svet obrátil hore nohami, ale napriek tomu som pokračovala v ceste.

Netrvalo dlho a stála som pri jazere. Hladina farby ónyxu sa vlnila pod jasným svetlom. Pohla som sa a zastala až som sa prstami vnorila do bahna na brehu jazera. Ako som tam stála, od pichľavej horúčavy mi horela pokožka. Pálila. Potila sa.

„Kat?“

Pomaly som sa otočila. Hľadela som na zjavenie a okolo mňa bičoval vietor. Mesačný svit mu pretínal tvár a odrážal sa v jasných očiach. Nemohol byť skutočný.

„Čo to stváraš, mačiatko?“ spýtal sa Daemon.

Videla som ho len nejasne. Nikdy nebol nejasný. Rýchly a rozmazaný, to áno, ale nikdy nie nejasný. „Ja... potrebujem sa schladit’.“

Na tvári mu bolo vidno, že pochopil. „Neopováž sa vkročiť do toho jazera.“

Pohla som sa vpred. Ľadová voda mi obmyla členky a potom kolená. „Prečo?“

„Prečo?“ Vykročil ku mne. „Je príliš studená. Mačiatko, ne-núť ma ísť za tebou a vytiahnuť ťa.“

Srdce mi bilo ako o závod. Mozgové bunky sa roztápali. Ponorila som sa hlbšie. Studená voda zmiernila pálenie na pokožke. Obmyla mi tvár a ukradla mi dych spolu s horúčavou.

Oheň pomaly zhasínal, už takmer vyhasol. Dokázala by som tu zostať už navždy. Možno to urobím.

Odrazu ma schytili silné ruky a ťahali ma späť na breh. Dýchala som mrazivý vzduch, ale pľúca som mala v jednom ohni. Nasávala som vzduch plnými dúškami, aby som plamene zahasila. Daemon ma vytiahol z vody, ktorá bola pre mňa vykúpením, tak rýchlo, že v jednom okamihu som bola v jazere a v ďalšom som už stála na brehu.

„Čo je to s tebou?“ dožadoval sa odpovede, zvieral ma za plecía a jemne mnou zatriasol. „Prišla si o rozum?“

„Nechaj ma.“ Slabo som ho odtisla. „Je mi hrozne teplo.“

Uprene si ma prezeral od hlavy po päty. „Hej, aj mne bude o chvíľu teplo, keď ťa vidím v tom mokrom bielom tričku... Zabralo to, mačiatko, ale ísť si zaplávať o polnoci v novembri? Nie je to trochu odvážne?“

Nerozumela som, o čom hovorí. Dočasná úľava bola preč a opäť som celá horela. Vyslobodila som sa z jeho zovretia a vybrala sa späť k jazeru.

Zachytil ma, skôr než som spravila dva kroky, a otočil ma. „Kat, nemôžeš ísť do jazera. Je ľadové. Veď ochorieš.“ Odhrnul mi prameň vlasov, prilepený k tvári. „Teda – ochorieš ešte viac. Celá horíš.“

Na tom, čo povedal, bolo niečo, čo mi na moment vyjasnilo zastretú myseľ. Naklonila som sa k nemu a oprela sa tvárou o jeho hrud'. Voňal *neskutočne*. Mužnou, korenistou arómou. „Nechcem ťa.“

„Na *tento* rozhovor teraz nemáme čas.“

Bol to iba sen. Povzdychla som si, objala som ho okolo svalnatého pásu. „Ale ja ťa chcem.“

Daemon si ma pritiahol k sebe. „Viem, mačiatko. Nikoho neoblafneš. Pod’.“

Pustila som ho, ruky mi ochabnuto viseli pri tele. „Je mi... zle.“

„Kat.“ Povolil zovretie a oboma rukami mi zdvíhal hlavu. „Kat, pozri sa na mňa.“